

REKRIMINATION, ---- tschón, f. 3. Motbeskyllning. [Recr —.]

REKRYT, -ýt, m. 3. (fr. *Recrue*) Nyvärfvad soldat. [Recr —.]

REKRYTERA, v. a. 1. 1) Värfva nytt manskap för en armé, en trupp. — 2) (fig.) Skaffa anhängare. — *Rekrüterande*, n. 4. o. *Rekrütering*, f. 2. [Recr —.]

REKTANGEL, räcktáng'l, m. 2. pl. — *anglar*. (geom.) Fyrsidig rätvinklig figur, i hvilken de motstående sidorna äro lika stora. [Rect —.]

REKTANGULÄR, räcktanggulär, a. 2. Rätvinklig. [Rect —.]

REKTIFICERA, räktifisera, v. a. 1. 1) Rätta, beriktiga. — 2) (kem.) Rena en vätska genom ny destillering. — 3) (geom.) *R. en kroklinje*, finna en rät linje, som är lika stor med den samma. — *Rektificering*, f. 2. [Rect —.]

REKTIFIKATION, räktifikatschón, f. 3. Handlingen, förrättningen, då man rektificerar. [Rectification.]

REKTIFIKATOR, räktifikátörr, m. 3. (uttalas i pl. — tórrär) Ett slags bränneriredskap, hvars ändamål är att fränskilja det öfverflödiga vattnet i ångorna och endast uppfånga ångor af en viss åstundad sprithalt.

REKTOR, rä'ctörr, m. 3. (uttalas i pl. räcktórrär) Styresman för ett läroverk. [Rector.]

REKTORAT, räcktörát, n. 3. o. 5. Rektors embete. [Rect —.]

REKULERA, rekyléra, v. n. 1. (fr. *Reculer*) Studsa tillbaka. [Rec —.]

REKURS, rekúr's, m. 3. (lat. *Rekursus*) 1) Tillflykt. — 2) Ersättningstalan.

RELATERA, v. a. 1. (fr. *Relater*, af lat. *Relatus*, berättad) Förtälja, berätta. — *Relaterande*, n. 4. o. *Relatering*, f. 2.

RELATION, -- tschón, f. 3. 1) Afseende; förhållande. — 2) Bekantskap, förbindelse, beröring, brevexling. — 3) Person, med hvilken man står i förbindelse. — 4) Berättelse.

RELATIV, -- ív, a. 2. Som hänföra sig till något annat, ej kan tänkas i och för sig sjelf. *R-t pronomen*. — *S. n. 3.* Relativt pronomen. [— íf.]

RELATIVT, -- ívt, adv. Förhållningsvis, i förhållande. *R. till*, i förhållande till. [— íft.]

RELEGATION, --- tschón, f. 3. Förvisning ifrån ett läroverk.

RELEGERA, v. a. 1. Förvisa från ett läroverk (studerande, som begått någon svårare förseelse). — *Relegerande*, n. 4. o. *Relegering*, f. 2.

RELEVERA, v. a. 1. 1) Åter upprätta. — 2) Upphöja, prisa, berömma. — 3) (fig.) Gifva mer glans, värde, behag, skönhet; upphöja, försköna. — 4) (fig. både i god och dålig mening) Anmärka, utmärka, utpeka, påpeka, lägga för en dager, fasta sig vid. — *Releverande*, n. 4. o. *Relevering*, f. 2.

RELIEF, reliáf, m. 3. (fr.) 1) Upphöjdt bildhuggeri-arbete. — 2) Upphöjning, framstående utom grundytan. — 3) (fig.) Förhöjd glans, förskönadt utseende, förhöjning. *Gifva r. åt något*.

RELIGION, religión (uttalas vanligen: religjón), f. 3. (lat. *Religio*) 1) (i allm.) Kunskap om och dyrkande af en gud. Gudalära, Gudsdyrkan. *Den naturliga r-en*, den kunskap om Gud, som kan vinnas genom förnuftet, utan stöd af uppenbarelser. *Den uppenbarade r-en*, den kunskap om Gud, hvars källa är Guds uppenbarelse i Christo och i ordet om honom. — 2) (i inskränkt

mening) Den fasta tron på Gud och odödlighet; gudsfruktan. *Hafva r. Vara utan r.* — 3) Trosbekännelse. *Kristna, judiska, mohammedanska r-en*.

RELIGIONSBEGREPP, religjónsbegrepp, n. 3. Ursprunglig föreställning om det gudomliga, hvilken antages vara för handen hos hvarje människa.

RELIGIONS-BEKÄNNELSE, f. 3. Se *Trosbekännelse*.

RELIGIONS-BESPOTTARE, m. 3. En, som bespottar allt slags religion eller särskilt den i en stat antagna religionen.

RELIGIONS-CEREMONI, religjóns --- ní, f. 3. Ceremoni, som tillhörer gudstjensten i en religion.

RELIGIONSED, m. 3. Ed, hvarigenom man bedyrar, att man bekänner sig till någon viss religion.

RELIGIONS-EDIKT, religjónsedi'ckt, n. 3. o. 5. Påbud, som rörer religionen och kyrkan i en stat.

RELIGIONS-FILOSOFI, -- jónsfilásáfí, f. 3. Filosofisk framställning af de eviga och allmänna idéer, hvilka måste ligga till grund för hvarje särskilt religion.

RELIGIONSFRIHET, f. 3. Menniskans frihet att bekänna sig till den religion, hon anser för den sannaste och bästa.

RELIGIONS-FÖRAKT, n. sing. Förakt för allt slags religion eller särskilt för den i en stat antagna religionen.

RELIGIONS-FÖRFÖLJELSE, f. 3. Förföljelse, som bekännarne af en religion eller ett religionsparti anställa mot bekännarne af en annan religion.

RELIGIONS-FÖRVANDT, m. 3. En, som bekänner sig till samma religion som en annan.

RELIGIONS-FÖRÄNDRING, f. 2. Öfvergång till en annan religion.

RELIGIONSHAT, n. 3. Hat, som bekännare af någon viss religion eller religionslära hysa till bekännarne af en annan.

RELIGIONS-HEMLIGHET, f. 3. Högre lära, som hålles hemlig för mängden af en religionsbekännare och endast meddelas de invigde.

RELIGIONS-HISTORIA, f. 3. Den historiska framställningen eller berättelsen om de religiösa anlagens utveckling ibland folkslagen.

RELIGIONSKRIG, n. 3. Krig, uppkommet till följe af olikhet i religion.

RELIGIONSKUNSKAP, f. 3. Kunskapen om Gud och odödligheten.

RELIGIONSKÄNSLA, f. 1. Den hos människan inneboende, ursprungliga känslan af det gudomliga.

RELIGIONS-LÄRA, f. 1. Sammanfattningen af alla till en särskilt religion hörande tros- och sedeläror.

RELIGIONS-NIT, n. 3. En af innerlig religiös öfvertygelse härflytande, brinnande ifver att försvara och främja utbredandet af den religion, hvartill man bekänner sig.

RELIGIONSSAK, f. 3. Sak, som angår religionen.

RELIGIONSS-TIFTARE, m. 3. Stiftare af en ny religion.

RELIGIONSSVÄRMARE, m. 3. En, som svärmar i religionen.

RELIGIONSSVÄRMERI, n. 3. Känslans öfverspanning i en människas religiösa tänkande och handlande.

RELIGIONSSYSTEM, religjónssystem, n. 3. Systematisk uppställning af de lärosatser, som tillhöra någon viss religion.